

HOSPIC

Příběh naplněné naděje

Jana Sieberová

Předmluva kardinál Miloslav Vlk
Doslov Marie Svatošová

TRITON
Praha/Kroměříž

Jana Sieberová

HOSPIC
Příběh naplněné naděje

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Sieberová, Jana

Hospic : příběh naplněné naděje / Jana Sieberová. --

Vydání první. -- Praha : Stanislav Juhaňák - Triton,
2016 ISBN 978-80-7553-167-4

929 * 364-58 * 364.69-783.44 * 616-093.75 * 364-787
* 27-58-472 * 616-036.88-052 * 614.253.5 * (437.3)

- Sieberová, Jana

- Domácí hospic Duha (Hořice, Jičín, Česko)

- 2009-2015

- hospicová péče -- Česko

- domácí péče -- Česko

- paliativní péče -- Česko

- pomáhající chování -- Česko

- duchovní vedení -- Česko

- nevyléčitelně nemocní -- Česko

- zdravotní sestry -- Česko -- 20.-21. století

- autobiografické vzpomínky

364-1/-7 - Druhy sociální pomoci a služeb [18]

929 - Biografie [8]

HOSPIC

Příběh naplněné naděje

Jana Sieberová

Jana Sieberová

HOSPIC

Příběh naplněné naděje

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © Jana Sieberová, 2016

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2016

Cover photo © Michal Ludvík, 2016

Cover design © Renata Brtnická, 2016

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-038-7

Vždy jsem rostla díky svým potížím
a výzám, jež se přede mne postavily –
a teprve z toho, co mi nevyšlo, jsem se
doopravdy něco naučila...

PŘEDMLUVA

Vážení čtenáři,

máte v rukou mimořádně zajímavou knížku o mobilním hospicovém hnutí. Není to jen prosté vyprávění o velkém úsilí pro věc nadšeného člověka, ale krok za krokem skvělý příklad věrného sledování zřetelné vnitřní inspirace, kterou do srdce člověka vkládá a k uskutečnění vede sám Bůh. Není to jen vyprávění o zajímavém „nápadu“, ale soustavné, dlouhodobé, věrné sledování Božího záměru, kterému předcházela životní konverze, obrácení se k Bohu, jako předpoklad a také jako přípravný dar pro uskutečnění Božího plánu. I v tomto úseku životní cesty charismatické osobnosti Jany Sieberové je nepřehlédnutelný prst Boží, Boží vedení, kterému Jana, také z daru Božího, zůstávala věrná.

Nechceme historii mobilního hospice Duha uměle přidávat nějakou gloriolu, kniha sama je

dostatečným podkladem pro posouzení, které si může udělat každý soudný čtenář sám. A posluchači, kteří sledovali některou z četných přednášek na téma hospicového hnutí a duchovního doprovázení, které Jana Sieberová po celé republice dělá, mohou výše uvedená slova také potvrdit.

Když mluvím o zrodu mobilního hospice, nemohu tu nezmínit ještě jednu výmluvnou skutečnost: hospicové hnutí u nás založila v roce 1993 MUDr. Marie Svatošová v Červeném Kostelci. A své zkušenosti, které získala, předala Janě Sieberové a v jejím záměru s mobilním hospicem ji velice podporovala. Nebyla tu žádná žárlivost, ale společné úsilí o dobro nemocných, které charakterizuje vztah těchto dvou skvělých žen.

Tato kniha ukazuje novou zvláštní oblast přinášení evangelia (radostné zvěsti) lidem v terminálním stadiu života. Způsob přinášení evangelia, odpovídající lidem dnešní sekularizované doby, kteří často o Bohu vědí málo, ale láska a blízkost druhých v opravdové jednotě v nich

často vyvolávají vzpomínky na dětství, kdy se setkávali s Bohem, a v perspektivě blízké smrti se po něm ptají. Doprovázející paliativci jim přinášejí kromě léků utišujících bolest také „lék naděje“ na perspektivu pokračujícího života, která jim v jejich životní situaci vlévá do duše pokoj.

Nezřídka dochází k obnově komunikace s členy rodiny, která je obklopuje, a tak dochází k léčení ran minulosti, které umírajícího mnohdy velmi tíží.

Tato „evangelizační služba“ si zaslouží větší pozornosti zvláště od těch, kdo jsou v církvi přímo zodpovědní za evangelium, i proto, že ukazuje, jak důležitou službu v citlivých okamžicích života člověka příslušníci církve pro společnost vykonávají.

Členové doprovázející skupiny (v Duze je jich osm) tvoří tým, který vytváří mezi sebou opravdovou jednotu v lásce. Sdílejí si zkušenosti s nemocnými, zvláště tam, kde se u nich střídají, protože k některému nemocnému je třeba chodit vícekrát denně a někdy i v noci. Na doprovázení

každého nemocného se podílejí všichni modlitbou. Podporují se vzájemně i ve svém osobním životě.

Mobilní hospicové hnutí, které koná i pro naše zdravotnictví rozsáhlou službu, kterou z velké části hradí sami paliativní pracovníci ze sponzorských darů, si zaslouží konečně v našem zdravotním systému řádného spravedlivého ohodnocení.

Tyto naše zkušenosti mohou být velmi užitečné např. i na odborných konferencích na mezinárodní rovině.

Rád vyslovuji přání, aby kniha přinesla i čtenářům naději, že pro mezilidské vztahy, které jsou dnes všude ve společnosti na velmi nízké úrovni, se „zkouší“ účinný lék – opravdová blízkost v lásce a jednotě, které tryskají z „hlubokých pramenů“.

kardinál Miloslav Vlk

ÚVOD

Napsání tohoto vyprávění předcházela řada výzev od různých posluchačů mých přednášek, které jsem nakonec uposlechla: „Už byste svědectví Duhy mohla sepsat, jsem na vaší třetí přednášce, pokaždé je trochu jiná, ale víte, nohy mi neslouží tak dobře, abych mohla jezdit všude tam, kde zrovna přednášíte. A že je to tedy dost zajímavé! Vždyť paní doktorka Marie Svatošová také napsala knížku o doprovázení, tak se do toho pusťte i vy!“ Podívala jsem se na milou paní, která seděla v první řadě na mé přednášce, a v duchu popřemýšlela, kolikrát jsem za poslední roky toto přání slyšela. „Já a psát? Necítím se na to,“ slyším odpověď sama v sobě a nahlas dodávám: „Milá paní, vždyť já nemám na psaní téměř žádný čas!“

Neplánované zastavení

K těmto výzvám od posluchačů se připojily i výzvy různých událostí v mém životě. Po výše zmíněné přednášce následovala akutní operace a po ní za krátký čas druhá. Nemoc a dlouhodobá rekonvalescence mě vyřadily na několik měsíců z přímé hospicové služby a z mnoha aktivit a podnětů, kterým jsem se každý den věnovala. Dostala jsem náhle zvláštní dar – dar času. Možnost samoty nemocničního pokoje a vnitřní ztišení mě otvíralo novému setkání s Bohem. Znovu a velmi jasně jsem slyšela ten známý a jemný hlas, který se pravidelně ozýval v mém srdci po mnoho let a volal mne k hospicové péči. Tentokrát mi říkal něco jiného: „Vše, cos prožila, sepiš a dej k dispozici. O nic víc se nestarej.“ Kladla jsem si však otázku, zda je zodpovědné psát zkušenosti z doprovázení umírajících pacientů teprve po sedmi letech služby. Je to tak neobyčejné? Vůbec ne. Vždyť je to služba jako každá jiná. Přesto vím, že smrt mých drahých